

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew
Sędziowie	SA Iwona Hyla SA Karina Maksym (spr.)
Protokolant	Ewelina Polok

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Bielsko-Biała – Północ w Bielsku-Białej Sylwestra Mularczyka
po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2021 roku sprawy

1. J. Ł., syna A. i J., urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 64 § 1 k.k. i inne;

2. A. K., syna M. i D., urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

3. K. M., syna W. i T., urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;

4. P. S., syna J. i M., urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

na skutek apelacji prokuratora wobec oskarżonych J. Ł., K. M. i P. S. oraz obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej z dnia 20 grudnia 2019 roku, sygn. akt III K 139/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej) na rzecz:

- radcy prawnego A. Z. – Kancelaria Prawna w B. kwotę 738,- (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu A. K. w postępowaniu odwoławczym,

- adwokata G. B. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 738,- (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu P. S. w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżonego K. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego obejmujące wydatki w kwocie 5,- (pięć) złotych oraz opłatę w kwocie 2000,- (dwa tysiące) złotych;

4. zwalnia oskarżonych J. Ł., P. S. i A. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

SSA Iwona Hyla SSA Robert Kirejew SSA Karina Maksym

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 170/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 20 grudnia 2019 r. sygn. akt III K 139/16

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych J. Ł., P. S., A. K.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł	

	on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>w apelacji obrońcy oskarżonego A. K., pomimo wskazania, że wyrok został zaskarżony „w całości”, postawiono zarzuty dotyczące jego poszczególnych rozstrzygnięć, tj. :</u></p> <p>obraży prawa materialnego z art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającej na jego zastosowaniu jako podstawy prawnej przypadku dowodów rzeczowych służących do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>popelnienia przestępstwa (pkt. 17 zaskarżonego wyroku), zamiast art. 70 ust. 2 cyt. ustawy</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • w świetle regulacji z art. 438 pkt. 1a k.p.k. orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w pkt 1 (obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu), chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu. Popelnienie zatem przez organ procesowy tego rodzaju błędu stanowi podstawę do zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia tylko wówczas, gdy stwierdzony błąd ma wpływ na treść orzeczenia. Z powyższego wynika konieczność uwzględnienia przy stawianiu tego rodzaju zarzutu dwóch elementów. Pierwszy to wskazanie przepisu prawa materialnego innego niż kwalifikacja prawna czynu, który został błędnie powołany jako podstawa rozstrzygnięcia, co zostało przez obrońcę oskarżonego A. K. dopelnione. Drugi element to wskazanie, że z tego powodu sytuacja prawna oskarżonego mogłaby być inna, gdyby został prawidłowo zastosowany przepis prawa, czego w analizowanej apelacji zabrakło, • zastosowanie zatem w podstawie prawnej kwestionowanego orzeczenia 		

<p>błędny przepis prawa materialnego, tj. art. 70 ust. 1 cyt. ustawy - stanowiącego o fakultatywnym przepadku przedmiotu przestępstwa, miast art. 70 ust. 2 cyt. ustawy - będącego podstawą obligatoryjnego orzeczenia takiego przepadku, nie ma żadnego wpływu na rozstrzygnięcie z punktu 17 zaskarżonego wyroku, ponieważ po zmianie błędnego przepisu na prawidłowy miałoby ono dokładnie taką samą treść, jak ma obecnie</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie jako podstawy prawnej przepadku dowodów rzeczowych art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek niezasadny wobec tego, iż kwestionowane orzeczenie, pomimo wskazania błędnej podstawy prawnej nie ma wpływu na treść wyroku, stąd przepis art. 438 pkt. 1a k.p.k., nie uprawniał Sądu odwoławczego do jego skorygowania w postulowanym w apelacji kierunku</p>		
<p>3.2.</p>	<p><u>w apelacji obrońcy oskarżonego A. K., postawiono zarzut:</u> mającej wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i jej przekształcenie w ocenę dowolną,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>przede wszystkim ukształtowanie orzeczenia li tylko w oparciu o zeznania świadka D. S. z pominięciem zeznań świadka A. B. (1), które korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego, co skutkowało nieuprawnionym w świetle zgromadzonych dowodów ustaleniem, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuconego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia czynu</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • w pierwszej kolejności wskazać trzeba, że zarzut ten odnosi się do skazania oskarżonego P. K. (1) w punkcie 14 za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., którego osnowę stanowiły dowody uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne w postaci zeznań D. S. (tom XVIII k. 3410, tom V k. 863 – 864) oraz częściowo wyjaśnień oskarżonego A. K. (tom XVII k. 3365, tom XIV k. 2712 - 2714, tom XV k. 2994), • przypomnieć także należy, iż Sąd Okręgowy ocenił zeznania D. S. jako stanowcze i konsekwentne odnośnie referowanych zaszłości związanych zarówno z udziałem świadka i oskarżonego w inkryminowanych transakcjach, jak i ich częstotliwości i przedmiotu, w tym odnośnie sprzedaży amfetaminy i substancji psychotropowej w postaci α-PVP (α-pirolidynovalerofenon, α-pirolidynopentiofenon) w czasie, gdy obrót tego 		

rodzaju substancjami był objęty penalizacją na gruncie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem po nowelizacji wprowadzonej mocą ustawy z dnia 24 kwietnia 2015 r., obowiązującej od dnia 1 lipca 2015 r. Nie było też tak, że depozycje świadka S. stanowiły wyłączną podstawę skazania oskarżonego, ani też, że oskarżony od początku stanowczo i konsekwentnie nie przyznawał się do tegoż występku, bo także jego wyjaśnienia posłużyły w określonej części Sądowi a quo do czynienia ustaleń faktycznych, wszak oskarżony potwierdził udzielanie D. S. substancji psychotropowej w postaci tzw. kryształu, tyle tylko, że miał to czynić w okresie, kiedy nie było to jeszcze zabronione. Wyjaśnienia te zostały jednak przez Sąd I instancji uznane za nie zasługujące na wiarę, co wynikało ze stwierdzonej ich sprzeczności z dowodami przyjętymi za podstawę odtworzonych w tej części faktów, w tym nade wszystko wzmiankowanych depozycji D. S., a która nie miała żadnych powodów, aby obciążać oskarżonego bezpodstawnie, tym bardziej, że dostarczając informacji w jego sprawie jednocześnie obciążała także siebie podejmowaniem zachowań zabronionych przez prawo. Nie były przy tym przekonywujące sugestie, że D. S. miała obciążać oskarżonego z powodu rozpadnięcia się ich związku w sytuacji, gdy z zeznań świadka, których miarodajność nie została zdezawuowana

innym dowodem, wyraźnie wynika, że pomiędzy nią a oskarżonym dochodziło jedynie do okazjonalnych kontaktów intymnych, nie pozostawali zaś w tradycyjnie pojmowanym związku partnerskim,

- nie przekonują także argumenty apelującego obrońcy, że przeciwna założonej przez Sąd I instancji winna być ocena tego dowodu dlatego, że A. B. (1) zaprzeczyła faktom relacjonowanym przez D. S., a jej udziałowi w przypisanym oskarżonemu występku (w punkcie 14) przeczył fakt umorzenia wobec niej śledztwa mocą postanowienia z 30 kwietnia 2018 r. sygn. akt PR 1 DS. 1102/17, a to dlatego, że prawidłowość zapadłej w sprawie A.B. (1) decyzji procesowej nie podlega weryfikacji procesowej w sprawie niniejszej, nie ma ona także mocy wiążącej dla sądu uprawnionego do czynienia samodzielnych ustaleń w tym przedmiocie w zakresie chronionym dyspozycją przepisu art. 8 § 1 k.p.k. Co najistotniejsze jednak apelujący pomija fakt, iż finalnie oskarżonemu nie przypisano udzielania D. S. substancji zabronionych za pośrednictwem A. B. (2), ograniczając tym samym zakres jego odpowiedzialności karnej. W tym stanie rzeczy uznanie przez Sąd meriti, że depozycje A. B. (2) nie wniosły niczego istotnego do poczynionych ustaleń faktycznych, jest wnioskiem adekwatnym i uprawnionym. Marginalnie wspomnieć można, że także świadek B. (2) zeznała,

iż oskarżony posiadał narkotyki na własny użytek, nie zaś na handel, co jest już tylko negacją obciążających oskarżonego danych, mogącej wynikać bądź to z niepełnej wiedzy, bądź też z niechęci obciążania go ponad miarę, choćby z powodu łączącej ich przeszłości,

- reasumując, stanowisko Sądu meriti odnośnie oceny wymienionych w analizowanym zarzucie dowodów, nie nasuwa zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego co do jej trafności, przy jednoczesnym uznaniu, że zaproponowany przez skarżącego punkt widzenia ma wymowę wybitnie polemiczną, nie oferując zarazem przekonujących argumentów na uzasadnienie tezy o dowolnej weryfikacji dowodów. Tym samym nie potwierdził się zarzut obrazy art. 7 k.p.k. z kolei, prawidłowo ustalone fakty podlegały ich prawidłowej ocenie prawnej, o czym przekonuje stanowisko tegoż Sądu zaprezentowane na stronie 37 uzasadnienia

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnianie oskarżonego od zarzutu z pkt VIII aktu oskarżenia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

podniesione w apelacji zarzuty odwoławcze nie zasługują

<p>na uwzględnienie, zaś wobec nie stwierdzenia w wyniku kontroli odwoławczej zaistnienia okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu, brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, zgodnie z wnioskami obrony</p>		
<p>3.3.</p>	<p>mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisu art. 624 § 1 k.p.k. poprzez nie zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, pomimo tego, że jego sytuacja przemawiała za takim zwolnieniem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • Sąd Okręgowy racjonalnie wykazał powody, dla których poszczególnych oskarżonych, w tym A. K. obciążył kosztami procesu, ale także przyczynę uczynienia tego jedynie częściowo, a zatem przepis art. 624 § 1 k.p.k. stanowił podstawę kwestionowanego rozstrzygnięcia, więc do jego obrazy - w sposób ujmowany w apelacji – nie mogło dojść, • na uzasadnienie omawianego zarzutu skarżący przywołuje jedynie dwie okoliczności, a mianowicie fakt okresowego nie zarobkowania A. K. w czasie postępowania z powodu pobytu w zakładzie karnym, jak też utrzymywania się z prac dorywczych, z których dochody przeznaczał na utrzymanie swoje i małoletniego syna, co z całą pewnością nie wystarczy do uznania, że nie jest on w stanie uiścić kosztów procesu 		

<p>w części nań przypadającej, również dlatego, że twierdzenia te nie zostały poparte żadnymi dowodami, a zasadą przecież jest, że skazanie pociąga za sobą obowiązek poniesienia kosztów postępowania</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>brak podstaw faktycznych do uwzględnienia wniosku</p>		
<p>3.4.</p>	<p><u>apelacja obrońcy oskarżonego J. Ł.:</u></p> <p>I. w odniesieniu do czynu z pkt. II i III aktu oskarżenia (pkt. 5 wyroku) postawiono zarzuty:</p> <p>1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść tej części wyroku, będącego konsekwencją obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k. polegającego na przyjęciu, że oskarżony J. Ł. w okresie co najmniej od nieustalonego dnia września 2015 r. do 8 grudnia 2015 r. w K. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z tytułu czynszu wynajmu w kwocie 1000 zł miesięcznie, co najmniej przewidując i godząc się na to, że K. M. i współpracujący z nim okresowo P. S. zajmując się odpłatnym i nieodpłatnym udzielaniem substancji psychotropowych w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

postaci α -PVP w postaci α -PVP (α -pirolidynovalerofenon, α -pirolidynopentiofenon), siarczaniu amfetaminy oraz środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, ułatwił K. M. posiadanie wbrew przepisom ustawy znacznej ilości opisanych substancji psychotropowych i środka odurzającego w ten sposób, że udostępnił mu posiadany przez siebie, wyposażony w monitoring zewnętrzny, lokal położony w K. przy ul. (...), tzw. „Bar u (...)”, gdzie K. M. przechowywał opisane substancje psychotropowe i środek odurzający w celu odpłatnego i nieodpłatnego udzielania ich konsumentom, przy czym przed dniem 8 grudnia 2015 r. wiedział, że K. M. przechowywał tam substancje psychotropowe w postaci α -PVP (α -pirolidynovalerofenon, α -pirolidynopentiofenon) o wadze 515,79 grama brutto, siarczaniu amfetaminy o wadze 44,52 grama oraz środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 64,187 grama, a czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 22 grudnia 2008 r. sygn. akt III K 266/08, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 16 lipca 2009 r. sygn. akt VII Ka 348/09, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., podczas gdy ocena przeprowadzonych dowodów z zastosowaniem reguł postępowania określonych w art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. nie daje jakichkolwiek podstaw do przypisania oskarżonemu zamiaru popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt 5 zaskarżonego wyroku, w szczególności poprzez

	<p>nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy ocenie tych dowodów, a także wyciągnięcia z treści tych dowodów wniosków, które z nich nie wynikają</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> ustalenia faktyczne dotyczące przypisanego oskarżonemu w punkcie 5 przestępstwa oparte zostały na wytypowanych w pisemnych motywach wyroku dowodach uwzględnionych w całości, bądź we wskazanych częściach w postaci: wyjaśnień oskarżonych J. Ł., K. M., P. S., zeznań świadków A. S., M. M., R. Z., K. G., M. Ł., M. K., M. L., D. S., P. K. (2), M. T., protokołów oględzin i przeszukania, zapisów monitoringu, nagrań audio-video i protokołu eksperymentu procesowego połączonego z oględzinami posesji w K. ul. (...), protokołu oględzin posesji i rzeczy A. J., protokołu użycia testera narkotykowego, opiniach toksykologicznych. Zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku ocena tych dowodów nie nasuwa zastrzeżeń pod kątem realizacji kodeksowych zasad, w tym objętych regulacją art. 7 k.p.k. Apelujący obrońca także nie wskazuje, że stało się inaczej, a zatem że weryfikacja przeprowadzona przez Sąd I instancji uchybia regułom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy, bądź doświadczenia życiowego, a to czyni 		

stawiany zarzut głosłownym choćby z powodu precyzyjnego odniesienia się przez Sąd meriti do powodów uznania poszczególnych dowodów za miarodajne, i to w odniesieniu do każdego z relewantnych dla rozstrzygnięcia sprawy danych, w tym wyjaśnień J. Ł., a które także posłużyły do czynienia ustaleń w przedmiocie przestępstwa objętego punktem 5 zaskarżonego wyroku, u którego podstaw legły zarzuty objęte punktami II i III części wstępnej, tj. odpowiednio z art. 13 § 1 k.k. w zw. z ary. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 56 ust. 1 i 3 cyt. ustawy, a zatem o dużo większym ciężarze gatunkowym, aniżeli ten finalnie przypisany mu występki, o czym zdaje się zapominać apelujący, a co w ostatecznym rozrachunku skutecznie podważa tezę o braku obiektywizmu Sądu meriti, czy rozstrzyganiu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, bo było dokładnie odwrotnie. Przekonują o tym pisemne motywy zaskarżonego wyroku, gdzie wystarczy sięgnąć, by przekonać się, że wszystkie nasuwające się wątpliwości były tłumaczone na korzyść oskarżonego, jak to ma miejsce chociażby w przypadku zeznań A. S., co więcej organ a quo decydował się na wybór wersji korzystniejszej dla oskarżonego tam gdzie możliwe były do przyjęcia dwa warianty, a zatem dokonywał skrajnie korzystnej dla niego selekcji dowodów stanowiących podstawę odtwarzanych faktów, utrzymując się jednak

ciągłe w granicach swobodnej ich oceny,

- zgodzić się trzeba ze stanowiskiem Sądu meriti, iż brak było podstaw do zakwestionowania miarodajności wyjaśnień J. Ł., w których przyznał, iż substancje psychotropowe i środki odurzające ujawnione na jego posesji należały do K. M., a z czego wynikała także jego pełna świadomość odnośnie tego faktu. Nie budzi także zastrzeżeń założenie Sądu I instancji, iż wiedzę tę posiadał w dacie inkryminowanych zdarzeń, przy podzieleniu wszystkich zaoferowanych w owym wątku argumentów, których stanowisko forsowane w apelacji nie jest zdolne podważyć, w tym czynione tamże spekulacje na temat możliwego powzięcia przez oskarżonego tych informacji dopiero w toku śledztwa, czy też uzgodnienia wersji zdarzeń pomiędzy oskarżonymi, podobnie jak te dotyczące się depozycji N. R., które zostały przez Sąd I instancji właściwie ocenione,
- forsowana w apelacji obrońcy wersja o dokonaniu przez Sąd Okręgowy dowolnej i sprzecznej z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. oceny dowodów stanowiących podstawę przypisanego oskarżonemu w punkcie 5 występkę, nie ma oczekiwanej siły rażenia głównie dlatego, że skarżący nie oferuje na jej poparcie żadnych konkretnych danych, podczas gdy do skuteczności zarzutu opartego na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt. 2 k.p.k.

nie wystarczy przedstawienie własnych, odmiennych od przyjętych przez sąd I instancji ocen. Należy jeszcze wykazać uchybienia, jakich przy analizie dowodów dopuścił się sąd a quo wyciągając wnioski sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy, czy doświadczenia życiowego, ewentualnie gdzie wystąpiły nierozwiązywalne wątpliwości, które rozstrzygnięto na niekorzyść oskarżonego, i jaki w każdym miało to wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Żaden z tych warunków nie został w analizowanej apelacji spełniony, a w jej świetle oczywiste jest, iż obrońca oferuje jedynie ogólnikowe i polemiczne uwagi, co nie mogło okazać się skutecznym sposobem na podważenie prawidłowego orzeczenia zapadłego w sprawie J. Ł.

Wniosek

o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego J. Ł. od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie 5 oraz uchylenie rozstrzygnięć w kt. 6, 10, 11 i 12 i 38 tiret pierwsze dotyczący oskarżanego Ł., a z ostrożności procesowej o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>zarzuty odwoławcze zawarte w apelacji obrońcy nie zasługują na uwzględnienie, zaś wobec nie stwierdzenia w wyniku kontroli odwoławczej zaistnienia okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu, brak było podstaw do zmiany bądź uchylecia zaskarżonego wyroku, czy to w zakresie oceny prawnej przypisanego J. Ł. występku z punktu 5, jego oceny prawnej, czy też objętych tym orzeczeniem rozstrzygnięć penalnych. Wymierzone oskarżonemu kary (kary pozbawienia wolności oraz kary grzywy) z całą pewnością nie są surowe, nie mówiąc już o ich rażącej surowości, podobnie jak zasadnie orzeczono o przypadku osiągniętej z przestępstwa korzyści majątkowej. Co więcej, apelujący nie wskazuje, który z enumeratywnie wymienionych w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. warunków decydujących o wydaniu orzeczenia kasatoryjnego, o które alternatywnie wnosi, został jego zdaniem spełniony</p>		
<p>3-5.</p>	<p><u>apelacja obrońcy oskarżonego J. Ł. stawia zarzut:</u></p> <p>obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść tej części wyroku, tj. art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., polegającej na zaniechaniu przez sąd uprzedzenia oskarżonego J. Ł. o możliwym zakwalifikowaniu czynów zarzuconych mu w pkt II i III aktu oskarżenia według innego przepisu prawnego, co skutkowało naruszeniem prawa do obrony tego oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • podnosząc tego rodzaju argumenty obrońca nie wykazuje, aby do naruszenia prawa do obrony oskarżonego w realiach sprawy rzeczywiście doszło i w czym ten uszczerbek się wyraził, nie typując także jakichkolwiek danych, które w sytuacji pouczenia w trybie art. 399 § 1 k.p.k. mogłyby uchronić oskarżonego przed odpowiedzialnością karną za przypisany mu finalnie występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 62 ust. 2 cyt. ustawy, bądź też doprowadzić do ograniczenia jej zakresu, podczas gdy to jest właśnie ta platforma, na jakiej wyłożyć należy swoje racje. W tej sytuacji analizowany zarzut obraży art. 6 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. jawi się jako abstrakcyjny, • zapomina także skarżący obrońca, iż zarzuty pod którymi oskarżony stanął były znacznie poważniejsze, bo dotyczyły jego udziału w obrocie znaczą ilością środków odurzających wespół z innymi osobami, którym - zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy - miał jedynie udzielić pomocy do ich posiadania, a co stanowi niewielki wycinek tego, o co pierwotnie był oskarżany. Oczywiście przy tym jest, że udział w obrocie danymi substancjami immanentnie związany jest z ich posiadaniem, a zatem ostatecznie zakres odpowiedzialności karnej	

<p>oskarżonego został przez Sąd Okręgowy w znaczący sposób zawężony w stosunku do tego co J. Ł. zarzucano, co trudno - także z logicznego punktu widzenia – wiązać z jednoczesnym naruszeniem jego prawa do obrony tak jak to niesłusznie, ale i gołosłownie tzn. bez wskazania argumentów mogących urzeczywistniać te twierdzenia, podnosi apelujący, stąd nie sposób zakładać, aby uchybienie w opisanych warunkach przez Sąd I instancji normie art. 399 § 1 k.p.k. miało jakiś wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zbiorczy wniosek – jak w sekcji 3.4</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wnioski nie zasługują na uwzględnienie – z przyczyn omówionych w sekcji 3.4</p>		
<p>3.6.</p>	<p>II. w odniesieniu do czynu z pkt VI aktu oskarżenia (pkt. 9 zaskarżonego wyroku) w apelacji obrońcy oskarżonego J. Ł. postawiono zarzuty:</p> <p>1. obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść tej części wyroku, tj. art. 171 § 7 k.p.k. w zw. 391 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k., polegającej na wprowadzeniu do procesu i wykorzystaniu dowodu z zeznań świadka B. S., złożonych w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

postępowaniu przygotowawczym w dniu 20.06.2016 r. (k. 2510-2511 t. XIII) w sytuacji, w której zeznania te nie mogą stanowić dowodu, albowiem były złożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi (art. 171 § 7 k.p.k. in principio), której to okoliczności Sąd Okręgowy nie zbadał oraz nie uwzględnił na korzyść oskarżonego zgodnie z dyrektywą wynikającą z art. 4 k.p.k.,

2. obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść tej części wyroku, tj. art. 7 k.p.k. polegającej na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów z przesłuchania świadka B. S. oraz wyjaśnień oskarżonego J. Ł., według z góry założonego schematu, że na wiarę zasługują tylko depozycje świadka B. S. z postępowania przygotowawczego, zaś niewiarygodne są jego zeznania z postępowania sądowego, jak też niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. negujące fakt popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a ponadto na nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy ocenie powołanych powyżej dowodów,

3. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mającego wpływ na treść tej części wyroku, polegającego na przyjęciu, że zebrany materiał dowodowy daje podstawę do uznania, że oskarżony J. Ł. w okresie między lipcem a wrześniem 2015 r. w K. woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej- w zamian za nieodpłatne wykonanie usług w postaci ułożenia paneli,

	<p>posprzątania basenu, wykoszenia trawy, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił B. S. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 4 gramy, a także błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż oskarżony posiadał taki środek odurzający we wskazanej ilości</p>	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p># jako całkowicie chybiony jawi się zarzut obrazy przez Sąd I instancji typowanych przepisów postępowania mającej wyrażać się w zignorowaniu faktu złożenia przez B. S. zeznań w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi i ich przyjęciu za podstawę skazania oskarżonego za przestępstwo z punktu 9 wyroku, bo brak było jakichkolwiek podstaw do podzielenia supozycji apelującego. Zdaniem skarżącego sytuacja, o której stanowi przepis art. 171 § 7 k.p.k. miała zaistnieć dlatego, że świadek został przesłuchany po powrocie z pracy na nocną zmianę, a w efekcie zmęczenie miało wyłączyć swobodę jego wypowiedzi, podczas gdy świadek nie zgłaszał tego rodzaju uwag w czasie kwestionowanej czynności procesowej, a co najistotniejsze opisywany przez obrońcę stan samopoczucia przesłuchiwanego w żadnym razie stanowi o wyłączeniu swobody wypowiedzi w rozumieniu cytowanego przepisu,</p> <ul style="list-style-type: none"> • podobnie Sąd Apelacyjny nie ma zastrzeżeń do oceny dowodów przyjętych za podstawę skazania oskarżonego		

za występki z punktu 9, w postaci depozycji świadka B. S. ze śledztwa, w tym uznania ich przez Sąd Okręgowy za wiarygodne, co uzasadniono ich stanowczością i jednoznacznością, a czego słusznie nie dopatrzono się w jego zmienionych zeznaniach z rozprawy. Jak racjonalnie przyjął to Sąd meriti na ich treść nie mogli też mieć wpływu oskarżeni, którzy byli wówczas tymczasowo aresztowani, a z czym trudno polemizować. W żadnym razie ocena zarówno wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań B.S. nie jawi się jako dowolna, o czym przekonują pisemne motywy wyroku, gdzie w logiczny sposób wykazano powody, dla których to depozycje świadka ze śledztwa należało przyjąć za prawdziwe, nie zaś te z rozprawy, w których nie padły żadne argumenty mogące przekonać, że wcześniej nie był wiarygodny. W świetle powyższego wydaje się oczywiste, że jedyną przyczyną zmiany dotychczasowej wersji zdarzeń była chęć uchronienia oskarżonych przed odpowiedzialnością karną. Co znamienne świadek odwołując wcześniejsze zeznania nie kwestionował wykonywania dla oskarżonego Ł. określonych prac, a jedynie to, że nie otrzymywał za nie środków odurzających. Nie sposób także podzielić twierdzeń obrońcy, iż uznaniu miarodajności zeznań świadka z postępowania przygotowawczego sprzeciwiały się zasady logiki, czy doświadczenia życiowego, a co miało wynikać z małego prawdopodobieństwa, aby świadek S. przez kilka

dni wykonywał na rzecz oskarżonego zlecone prace remontowe i porządkowe za tak niską cenę około 200 zł, odpowiadającą wartości otrzymanej marihuany. Zauważyć bowiem trzeba, że ekwiwalentność wzajemnych świadczeń należy do decyzji umawiających się stron, a skoro w danym przypadku tak oskarżony i świadek uzgodnili, to brak podstaw do zarzucania, że uczynili to sprzecznie z logiką, czy doświadczeniem życiowym tym bardziej, że „zapłatą” miały środki odurzające, którymi obrót był nielegalny, a zatem nie była to typowa relacja handlowa,

- nie sposób również zgodzić się z obrońcą, że siłą argumentacji Sądu I instancji uznającego oskarżonego za winnego tego występkę, osłabia fakt nie przypisania oskarżonemu Ł.przestępstw w postaci zarzuconej mu w punktach II i III części wstępnej wyroku (strona 21 apelacji), skoro treść poszczególnych orzeczeń nie determinuje pozostałych, gdyż każdy z zarzutów podlega samodzielnej ocenie na drodze weryfikacji dowodów stanowiących ich podstawę, z którego to zadania Sąd Okręgowy wywiązał się bezbłędnie i starannie. Nie może także domagać się obrońca, a co musiałoby się do tego sprowadzać, odrębnego wykazania oskarżonemu posiadania środków narkotycznych przekazanych B.S., poza tym co zostało niejako skonsumowane okolicznościami występkę z

<p>punktu 9 zaskarżonego wyroku, bo musiałoby się to wiązać z czynieniem niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń, co w aktualnym stanie sprawy jest procesowo wykluczone,</p> <ul style="list-style-type: none"> • także ocena prawna tegoż czynu nie rodzi obiekcji Sądu ad quem, wszak argumenty przedstawione na stronach 36-37 pisemnego uzasadnienia są trafne i stanowią o właściwej subsumcji ustalonych faktów pod normę prawną przyjętą w podstawie skazania za występki uznany za czyn zakwalifikowany jako wypadek mniejszej wagi, tj. z art. 59 ust. 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. 		
Wniosek		
o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego J. Ł. od popełnienia czynu przypisanego mu w punkcie 9, a z ostrożności procesowej o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<ul style="list-style-type: none"> • zarzuty odwoławcze nie zasługują na uwzględnienie, stąd wobec nie stwierdzenia w wyniku kontroli odwoławczej zaistnienia okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu, brak było podstaw do zmiany bądź uchylenia rozstrzygnięcia z punktu 9 zaskarżonego 		

<p>wyroku, w tym w zakresie rozstrzygnięcia penalnego, albowiem wymierzona oskarżonemu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z całą pewnością nie jest surowa, nie mówiąc o jej rażącej surowości,</p> <ul style="list-style-type: none"> • co więcej, apelujący nie wskazuje, która z enumeratywnie wymienionych w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. podstaw prawnych, warunkujących wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego w tym przypadku się ziściła, co czyni wniosek gołosłownym 		
<p>3.7.</p>	<p><u>p rokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego J. Ł., na jego niekorzyść, zarzucając:</u></p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że zachowanie oskarżonego J. Ł. określone w punkcie 9 wyroku polegające na kilkukrotnym odpłatnym udzieleniu środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste B.S. w ilości nie mniej niż 4 gramy, stanowi wypadek mniejszej wagi w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów, a w szczególności ocena stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego czynu, wielokrotność odpłatnego udzielania środków odurzających, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadzi do odmiennego wniosku i uznania, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanego mu przestępstwa typu podstawowego, tj. art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<ul style="list-style-type: none"> • Sąd Okręgowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że omawiany występki stanowił wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 59 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., co znalazło wyraz w wyczerpującej argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku, gdzie słusznie stwierdzono, że decydujące znaczenie dla oceny prawnej inkryminowanego zachowania oskarżonego miały kryteria ilościowe i jakościowe przedmiotu przestępstwa dotyczącego 4 gram ziela konopi innych niż włókniste, a także okoliczności podmiotowo-przedmiotowe, pamiętając, że oskarżony w dłuższym przedziale czasowym każdorazowo udzielał niewielkich ilości marihuany, będącej najłagodniejszym ze środków odurzających, tj. w porcjach mieszczących się w granicach jednorazowych dawek odurzeniowych. Nie popełnił także Sąd Okręgowy błędu szacując stopień społecznej szkodliwości tegoż występku na poziomie pozwalającym uznanie go za wypadek mniejszej wagi, co oparte zostało na będącym przedmiotem czynu rodzaju środka narkotycznego, jak i jego ilości, a z czym nie ma powodu dyskutować. Trafności	

przyjętych założeń nie podważa fakt uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwo podobne. Strona podmiotowa analizowanego występkę także została przez Sąd meriti właściwie odtworzona, a skarżący prokurator nie zdołał wykazać, aby ustalenia te były nieprawidłowe, ograniczając się do wysuwania tez o charakterze polemicznym, co nie wystarcza do podważenia słuszności zaskarżonego orzeczenia. Co więcej, to niektóre z argumentów mających uzasadnić punkt widzenia apelującego zdają się być oderwane od realiów sprawy. Mowa w nich bowiem m.in., że oskarżony Ł. kierował się motywacją zasługującą na szczególne potępienie, jaką była chęć „pozyskania kolejnego klienta”, a także przyczynił się do uzależnienia kolejnej osoby od środków odurzających, co w obu przypadkach nie znajduje osadzenia w odtworzonych przez Sąd meriti faktach. Oskarżony nie został bowiem skazany za przestępstwa zarzucone w punktach II i III i kwalifikowane z art. 56 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a za występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ani też za czyny opisane w punktach IV i V części wstępnej wyroku z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. udzielanie narkotyków innym osobom, od popełnienia których został uniewinniony, a w żadnym z tych przypadków oskarżyciel nie zdecydował się na zaskarżenie wyroku na niekorzyść oskarżonego. Sąd

supozycje, że J. Ł. popełniając przestępstwo z punktu 9 zaskarżonego wyroku zmierzał do pozyskania klienta, bądź też przyczynił się do uzależnienia B. S., w sytuacji gdy ten zaprzeczył, aby popadł w nałóg, ocenić należy jako arbitralne, nie wynikające z poczynionych przez Sąd meriti ustaleń, a których prokurator nie zaskarżył w nakreślonym kierunku,

- nie ma także racji apelujący, jakoby przyjęcie wypadku mniejszej wagi miało być wykluczone z powodu wielokrotności inkryminowanych zachowań oskarżonego, bądź też działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, skoro oba te elementy znamionowały przypisany J. Ł. występki, jako popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w warunkach czynu ciągłego z art. 12 § 1 k.k., co znalazło wyraz w kwalifikacji prawnej i wymierzonej za ten czyn kary

Wniosek

o zmianę wyroku w punkcie 9 poprzez przyjęcie za jego podstawę przepisu art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz w konsekwencji na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>z powodów, o których mowa w sekcji poprzedniej nie zasługuje na uwzględnienie wniosek o przyjęcie w podstawie prawnej skazania oskarżonego za czyn z punktu 9 przepisów art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k., a skoro tak to ten kolejny o wymierzenie za surowszych sankcji, zarówno jednostkowej, jak i łącznej, nie mógł odnieść zamierzonego skutku</p>		
<p>3.8.</p>	<p><u>Obrońca oskarżonego K. M. zaskarżył wyrok, stawiając zarzuty:</u></p> <p>1. obraży prawa materialnego, tj. art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 oraz ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego K. M. w okresie objętym aktem oskarżenia, wyczerpało znamiona czynów zabronionych opisanych w w/w przepisach w sytuacji gdy z materiału dowodowego, zwłaszcza zaś logicznych i spójnych wyjaśnień oskarżonego K. M. oraz zeznań K., S., S., L., złożonych na etapie postępowania sądowego wynika, iż oskarżony M. nie udzielał i nie sprzedawał środków odurzających,</p> <p>2. „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż ....”</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

- w pierwszej kolejności zastrzec należy, iż oparcie zarzutu na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt. 1 k.p.k. jest całkowicie chybione, skoro do obrazu prawa materialnego, w tym wypadku przepisów art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 oraz ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, może dojść wyłącznie wtedy gdy skarżący nie kwestionuje prawidłowości ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jak i oceny dowodów stanowiących ich ośnowę. W świetle analizowanej apelacji nie ulega zaś wątpliwości, iż obrońca podważa zasadność skazania oskarżonego M. dlatego, że jego zdaniem materiał dowodowy, w tym depozycje oskarżonego i wymienionych świadków, został oceniony dowolnie,
- kolejne zastrzeżenie, które musi zostać przez Sąd Apelacyjny poczynione, dotyczy określonego w omawianej apelacji zakresu zaskarżenia, a który także jest daleki od precyzji, a mówiąc wprost nieczytelny, nakazując powiązania zarzutu z treścią odpowiedniego wniosku, aby ustalić intencje autora apelacji, co w przypadku środka odwoławczego pochodzącego od profesjonalnego pełnomocnika procesowego nie powinno mieć miejsca. Dopiero tego rodzaju zabiegi podjęte przez sąd odwoławczy, bo zaznaczyć trzeba, że nasuwających się wątpliwości nie usuwa jej uzasadnienie apelacji, pozwoliły na ustalenie, że wyrok został zaskarżony w zakresie:

zarzutów opisanych w punktach od XI do XIX części wstępnej, a których dotyczą rozstrzygnięcia z punktów 21, 22 i 23 zaskarżonego wyroku, co do których obrońca wniósł o ich zmianę i uniewinnienie oskarżonego,

w punkcie 20 zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzeń, iż oskarżony „działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” oraz „posiadał ujawnione środki w celu odpłatnego i nieodpłatnego udzielania ich konsumentom” oraz wymierzenie za to kary łagodniejszej,

- zaznaczenia wymaga, że kwestionując prawidłowość skazania oskarżonego M. za czyny opisane w punktach od XI do XIX części wstępnej wyroku, skarżący nie precyzuje uchybień, jakich w danym przypadku miał dopuścić się Sąd I instancji w odniesieniu do każdego z przestępstw objętych tymi rozstrzygnięciami, których zasadność kwestionuje. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny zmuszony był do podjęcia próby rozwiązania problemów związanych z przeprowadzaną kontrolą odwoławczą metodą dedukcji i redukcji, w efekcie czego uznał, iż:

- w odniesieniu do przestępstw objętych punktem 21 wyroku, dotyczącego ciągu przestępstw opisanych w punktach XI, XII, XIII, XIV, XV i XVIII części wstępnej, kwalifikowanych z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12

k.k. ustalenia faktyczne stanowiące podstawę skazania oparte zostały na zeznaniach D. P. tom XIX k. 3631 - 3632, tom V k. 857 - 858, tom VI k. 1022 - 1025, 1033 - 1034, 1035 - 1038, D. S. tom V k. 863, tom XVIII k. 3410 - 3411, P. K. (2) Tom VI k. 1129, M. T. Tom XIX k. 3630 - 3631, a R. N. tom XVIII k. 3407 - 3408, tom VI k. 1169 - 1170, tom XIV k. 2688 - 2690, J. S. (1) tom XVIII k. 3408 - 3409, tom VI k. 1172 - 1173, M. S., tom XVIII k. 3480 - 3481, tom XII, k. 2340 - 2342, a nadto protokołach: przeszukania oskarżonego J. Ł. oraz oględzin telefonu M. z kartą o wskazanym tom I k. 34, tom III k. 436 - 437. Spośród tych wszystkich dowodów apelujący obrońca zakwestionował prawidłowość oceny jedynie zeznań dwóch świadka tj. P. K. (2) i D. S.. Przy czym w tym drugim przypadku jedynie w zarzucie mowa jest o świadku S., co nie pozwala na poznanie motywów kwestionowania prawidłowości stanowiska Sądu a quo odnośnie oceny tego dowodu. W tej sytuacji wystarczy wskazać, że przeprowadzona przez Sąd I instancji weryfikacja procesowa wymienionych środków dowodowych, nie nasuwa zastrzeżeń instancji odwoławczej. Na temat świadka P. K. (2) wskazano bowiem, iż były one wiarygodne w szczególności co do tego, że zamówił u K. M. określoną substancję psychotropową, co znalazło potwierdzenie w zabezpieczonej wiadomości tekstowej, jak też odnośnie nabytych w okresie od października do listopada 2015 roku substancji psychotropowych α-PVP w ilości nie mniejszej niż 10 gram i nie większej niż 20 gram, w cenie po 50 zł za gram. Z kolei, odmowa dania wiary świadkowi w części zeznań z rozprawy, w których bez podania logicznego uzasadnienia wycofał

się z obciążających oskarżonego danych, nie budzi zastrzeżeń dlatego, iż wersja o zastraszaniu świadka przez funkcjonariuszy Policji w czasie przesłuchania w śledztwie, mających go nakłaniać do obciążenia K. M. jest wysoce naiwna, ale też nieracjonalna, skoro na tamten moment nie było obiektywnych przesłanek do powiązania zabezpieczonych dowodów z osobą tego oskarżonego, a z J. Ł., którego w swoich zeznaniach świadek nie obciążył, a co zostało trafnie zdemaskowane przez Sąd I instancji. Słuszności tych ocen nie są zdolne podważyć zdawkowe uwagi apelującego, który podejmuje polemikę z ocenami Sądu Okręgowego, do tego ogólnie wytykając, że świadkowie początkowo obciążający oskarżonego wycofali się z tych zeznań. Przywołuje także obrońca fragmenty zeznań P. K. (2) z rozprawy, odnośnie braku wiedzy na temat inkryminowanych zachowań oskarżonego, o których zeznawał w śledztwie. Tłumacząc powody zmiany zeznań podał jednak niewiarygodne okoliczności, bo oczywiste jest, że gdyby był pod wpływem alkoholu to nie zostałby przesłuchany do czasu wytrzeźwienia, trudno także zakładać, aby sytuacja życiowa, w jakiej wówczas się znajdował („prostował swoje życie”), podjęcie pracy, czy też to, że następnego dnia miał pracować na poranną zmianę, mogły choćby teoretycznie wpływać na treść jego relacji procesowych. Nie jest także poważne twierdzenie, że miałby nie mieć sposobności, czy wiedzy, jak skorygować obciążające oskarżonego treści. Tak więc finalnie nie padł w apelacji ani jeden argument świadczący o niewłaściwym postąpieniu Sądu I instancji, który spośród zmiennych

relacji procesowych musiał wybrać te zasługujące na wiarę. Nie nasuwa to stanowisko uwag Sądu Apelacyjnego tym bardziej, że wzmiankowane depozycje nie były jedynym dowodem obciążającym oskarżonego,

- odnosząc się do przywołanych w apelacji zeznań D. S. Sąd I instancji uznał, iż były one stanowcze i konsekwentne co do tego, że oskarżony K. M. w listopadzie 2015 r. sprzedał jej ustaloną substancję psychotropową. Na tablicy pogłądowej rozpoznała ona oskarżonego jako osobę, której wizerunek zbliżony był do tej, od której w barze u Ł. dokonała zakupu. Podobnie na rozprawie skojarzyła tego oskarżonego jako sprzedawcę, podtrzymała także w całej rozciągłości prawdziwość wcześniejszych zeznań, stąd nie do końca wiadomo na czym zarzut stawiany w apelacji obrońcy bazuje, kiedy kwestionuje miarodajność depozycji świadka ze śledztwa, w sytuacji gdy te z rozprawy wcale nie były dla oskarżonego odciążające,
- idąc dalej, wskazać należy, że w punkcie 22 zaskarżonego wyroku oskarżony M. uznany został za winnego popełnienia w warunkach ciągu przestępstw czynów zarzucanych w pkt XVII i XIX z tą zmianą, że przyjęto, iż każdy z nich stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstw z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. Podstawą dowodową poczynionych ustaleń

faktycznych były zeznania świadków B. L. tom XVIII k. 3480 - 3481, tom XII k. 2289 - 2291i B. S. tom XIII, k. 2510 - 2511. I tak wedle Sądu Okręgowego zeznania świadka B. S. złożone w postępowaniu przygotowawczym zasługiwały na wiarygodność jako stanowcze i jednoznaczne. Bezspornie były też spontaniczne i na ich treść nie mogły mieć wpływu inne osoby, w tym oskarżeni, którzy byli wówczas tymczasowo aresztowani. Wynikało zaś z nich, że oskarżony K. M. trzykrotnie sprzedawał marihuanę również B. S. w ilości około 1 grama za 25 zł. Na rozprawie świadek ten potwierdził używanie marihuany, z tym, że niemiarodajnie twierdził, że rzekomo miał ją od zmarłego A. J., a nie od oskarżonego. Te ostatnie zeznania zostały uznane za niewiarygodne, albowiem nie potrafił logicznie wyjaśnić przyczyn ich ewolucji, ostatecznie zaś przyznał, że oskarżonych znał osobiście i z tego powodu zapewne nie chciał ich obciążać, a co stanowi proste wytłumaczenie powodu zmiany poprzedniej wersji zdarzeń. Apelujący obrońca kwestionując stanowisko Sądu I instancji przedstawia w apelacji jedynie polemiczne wypowiedzi, w tym taką, że B. S. wiarygodne zeznawał dopiero na rozprawie, nie oferując jednak żadnych racjonalnych argumentów, bo z całą pewnością nie są nimi twierdzenia, że świadek obciążył K. M., bo miał ciężki dzień w pracy, a po powrocie do domu zastał tam policjantów.

W przypadku świadka B. L. Sąd I instancji dał jej wiarę co do tego, że kupowała marihuanę od oskarżonego M., jednocześnie dostrzegając różnice w jej depozycjach z rozprawy i ze śledztwa, ale także trafnie diagnozując przyczyny tego stanu rzeczy, przy jednoczesnym przywołaniu stanowiska świadka z rozprawy o podtrzymaniu odczytanych zeznań z postępowania przygotowawczego. Nadmienić przy tym należy, iż w apelacji obrońcy podważenie stanowiska Sadu a quo co do oceny wiarygodności wskazanego dowodu sprowadza się do wskazania nazwiska świadka B. L. i nic ponad to, stąd nie wiadomo nawet na czym jego błędność miałaby zdaniem obrońcy polegać,

- z kolei, w punkcie 23 oskarżony K. M. uznany został za winnego czynu zarzucanego mu w pkt XVI aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k., co oparto na zeznaniach świadka M. L. tom VII, k. 1346 - 1347, tom XVIII k. 3482 - 3843. W apelacji nie pada ani jedno słowo na temat tegoż dowodu, czy jego nieprawidłowej oceny wbrew wskazaniu, że także rozstrzygnięcie z punktu 23 wyroku zostało przez obrońcę zaskarżone. Brak zatem jakichkolwiek argumentów, aby tej treści apelacja mogła okazać się skuteczna, wystarczające zatem będzie wskazanie, iż konkluzja, do jakiej doszedł w świetle omawianych zeznań Sąd meriti jest adekwatna do

danych, na których bazował przy formułowaniu tej tezy,

- należy także zwrócić uwagę, że w części zaskarżającej wyrok w punkcie 20 w apelacji nie postawiono żadnego zarzutu, przy jednoczesnym zwróceniu uwagi, że w jej części wstępnej nie dochowano ciągłości numerując zarzuty, zaś ten rozpoczynający się słowami „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu” – nie doczekał ani zakończenia, ani rozwinięcia w uzasadnieniu wywiedzionego środka odwoławczego. W tej sytuacji opierając się na treści wniosku odwoławczego, aby w punkcie 20 wyeliminować z opisu czynu stwierdzenia o działaniu oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz posiadaniu przezeń ujawnionych środków w celu ich odpłatnego i nieodpłatnego udzielania konsumentom, za czym szedł postulat o złagodzenie kary, Sąd Apelacyjny poszukiwał w uzasadnianiu apelacji dalszych danych na temat tego nieczytelnego i dalekiego od profesjonalizmu efektu pracy obrońcy. Znalazł tam jednak zaledwie jeden akapit dotyczący rozpatrywanego zagadnienia, a w którym podniesiono, że uznanie w punkcie 20 wyroku, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest nieuzasadnione, bo z materiału dowodowego nie wynika, że całość ujawnionych środków posiadał w tym celu, co ma uzasadniać wyeliminowanie tego stwierdzenia z opisu

czynu. Powyższe z oczywistych względów wyklucza merytoryczne ustosunkowanie się Sądu Apelacyjnego do tych supozycji i przesądza o ich całkowitej bezzasadności, a co dotyczy także sugerowanej konieczności wyeliminowania z opisu czynu typowanych sformułowań, czego z kolei nie uzasadniono ani jednym zdaniem. Przypomnieć należy, że rolą sądu odwoławczego nie jest omawianie kolejnych możliwie rysujących się w danej sprawie scenariuszy, bo sprecyzowanie zarzutów stanowi podstawowy obowiązek obrońcy, który zarazem w ten sposób stawia żądanie skontrolowania zaskarżonego wyroku z określonego powodu i w danym zakresie, a czego w analizowanym przypadku zdecydowanie zabrakło,

- jak to już wyżej zasygnalizowano apelujący spośród tych dowodów, na których bazował Sąd meriti wydając wyrok skazujący K. M. wymienił tylko kilka, które winny jego zdaniem zostać potraktowane inaczej, aniżeli to uczyniono, a czego także nie uzasadnia w sposób umożliwiający podzielenie punktu widzenia skarżącego, bo musiałoby to się wiązać z arbitralnym uznaniem, że zmienione na korzyść oskarżonego bez żadnego powodu przez typowanych świadków zeznania z rozprawy są przekonywujące, a przecież racjonalnie jest to nie do obronienia. Ciągle także pozostają inne obciążające oskarżonego dowody, na których bazował Sąd I instancji

<p>uznając jego winę, a których ocena nie nasuwa zastrzeżeń instancji odwoławczej, ale też skarżącego obrońcy, bo tego rodzaju zarzutów nie stawia</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie K. M. od zarzutów opisanych w punktach od I do XIX aktu oskarżenia oraz zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 20 poprzez wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzeń, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz posiadał ujawnione środki w celu odpłatnego i nieodpłatnego udzielania ich konsumentom oraz wymierzenie oskarżonemu w zakresie tego czynu kary łagodniejszej, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zarzuty odwoławcze zawarte w apelacji obrońcy nie zasługują na uwzględnienie, zaś wobec nie stwierdzenia w wyniku kontroli odwoławczej zaistnienia okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu, brak podstaw do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku, czy to w zakresie oceny prawnej przypisanych K. M. występów, czy też wymierzonych za nie sankcji. Co więcej, apelujący nie wskazuje, która z enumeratywnie wymienionych w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. podstaw prawnych, warunkujących wydanie orzeczenia</p>		

kasatoryjnego się ziściła, co czyni wniosek całkowicie nietrafnym		
3.9.	<p><u>Obrońca oskarżonego K. M. zaskarżył wyrok, stawiając zarzut</u></p> <p>rażącej niewspółmierności orzeczonej kary poprzez wymierzenie kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, podczas gdy nawet przy przyjęciu odpowiedzialności oskarżonego M., zasadnym byłoby zastosowanie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<ul style="list-style-type: none"> • tak ujęty zarzut nie pozwala na stwierdzenie w czym obrońca upatruje rażącej surowości wymierzonych oskarżonemu kar, przy podkreśleniu, iż wskazuje, że to kara łączna pozbawienia wolności ma mieć taki charakter, podczas gdy została ona ukształtowana na zasadzie asperacji, a jej składowymi są kary 3 lat, 2 lat i 6 miesięcy, 10 miesięcy i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem mogła oscylować w granicach od 3 lat do 6 lat i 7 miesięcy. Stąd wymierzenie kary łącznej w wysokości 4 lat i 6 miesięcy nie przekracza nawet średniego możliwego jej wymiaru, • na uzasadnienie zarzutu obrońca przywołuje jeden argument, iż oskarżony był tymczasowo aresztowany przez 1 rok, co miało pozwolić mu zrozumieć postępowanie, jak też zmienić postawę, 		

a czego wyrazem ma być podjęcie pracy i przestrzeganie porządku prawnego. Tego rodzaju argumentacja nie może przekonywać, skoro z jednej strony pomija apelujący, iż odmienne są cele stawiane przed karą od tych związanych ze stosowaniem środka zapobiegawczego, w tym w postaci tymczasowego aresztowania. W ocenie Sądu odwoławczego cele, jakie kara ma osiągnąć względem oskarżonego zostały w przekonywający sposób wyłożone w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i nie można ich uznać za nieadekwatne tylko dlatego, że oskarżony podjął pracę i przestrzega porządku prawnego, bo s a to obowiązki każdego dorosłego członka społeczeństwa i ich dopełnienie nie wymaga szczególnych wysiłków,

- Sąd Apelacyjny akceptuje zatem w całej rozciągłości stanowisko Sądu I instancji przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w części poświęconej zapadłym w sprawie K. M. rozstrzygnięciom penalnym, odsyłając apelującego do odnośnych ich części, aby uniknąć zbędnych powtórzeń

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
argumentacja zaoferowana w apelacja obrońcy nie przekonuje o rażącej surowości wymierzonych oskarżonemu kar, z powodów, o których mowa powyżej		
3.10.	<p><u>Obrońca oskarżonego P. S. zaskarżył wyrok w zakresie pkt 29, 32, 34, 36 – w całości i pkt 39 tiret 2, stawiając zarzuty:</u></p> <p>I. w zakresie pkt 29 wyroku (pkt XX części wstępnej wyroku – pkt XXXIII aktu oskarżenia):</p> <p>1. rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny i wybiórczy poprzez ustalenie wyłącznie wagi brutto posiadanego środka odurzającego, podczas gdy podstawą wyrokowania powinno być ustalenie wagi netto oraz brak ustalenia czy posiadana przez oskarżonego ilość środka odurzającego była wystarczająca do jednorazowego odurzenia, co miało wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do skazania, podczas gdy prawidłowo przeprowadzone postępowanie powinno prowadzić do jego uniewinnienia,</p> <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na przyjęciu, iż znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 3 cyt. ustawy wyczerpuje posiadanie ziela konopi o wadze 0,42 grama brutto, podczas gdy dla przypisania oskarżonemu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>przestępstwa konieczne było ustalenie wagi netto posiadanego ziela konopi, w szczególności biorąc pod uwagę, że ilość narkotyków była niewielka, co miało wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do skazania oskarżonego, podczas gdy prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne powinny prowadzić do uniewinnienia oskarżonego,</p> <p>3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 62 ust. 3 cyt. ustawy poprzez przyjęcie, iż posiadanie 0,42 grama brutto ziela konopi wyczerpuje znamiona przestępstwa z ww. przepisu, podczas gdy taka ilość środka odurzającego nie pozwala nawet na jednorazowe odurzenie, a społeczna szkodliwość tego czynu jest znikoma,</p> <p>4. rażąco niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu kary bezwzględnego pozbawienia wolności, podczas gdy posiadanie ziela konopi nawet w ilości 0,42 grama brutto jest czynem o co najwyżej niskiej społecznej szkodliwości i nie powinno prowadzić do orzeczenia kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 miesięcy, a kary łagodniejszej lub łagodniejszego rodzaju</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>zarzuty stawiane w apelacji nie przekonują, albowiem z pisemnych motywów wyroku jasno wynika, iż Sąd Okręgowy dokonując oceny prawnej inkryminowanego zachowania oskarżonego uwzględnił zarówno rodzaj, jak i ilość posiadanego przez P. S. środka odurzającego, co znalazło wyraz w przyjętej kwalifikacji</p>		

prawnej przypisanego oskarżonemu występku, odmiennej od tej objętej oskarżeniem. Sąd meriti bazował przy tym na wnioskach opinii (...) na podstawie ekspertyzy toksykologicznej z zakresu badań fizyko-chemicznych z dnia 23 marca 2016 r., w której jednoznacznie stwierdzono, iż zabezpieczone u oskarżonego i stanowiące materiał dowodowy substancje zawierały w swoim składzie chemicznym związki z grupy cannabinoli, wśród nich delta-9-tetrahydrokannabinol (delta 9-THC) w ilości powyżej 0,20% wagowych w przeliczeniu na suchą masę. Ziele i żywica konopi innych niż włókniste oraz wyciągi, nalewki farmaceutyczne, a także wszystkie inne wyciągi z konopi innych niż włókniste figurują ujęte zaś są w wykazie środków odurzających grupy I-N i V-N w załączniku nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Działka handlowa tego rodzaju suszu wynosi zazwyczaj 0,5 grama, natomiast do sporządzenia tzw. skręta wystarczy ilość od 0,1 do 0,2 grama tego środka. Stąd wysnuto podzielony przez Sąd meriti wniosek, iż stanowiący przedmiot badania środek odurzający odpowiadał około 0,5 działki handlowej lub od 1 do 3 skrętów. Z powyższego wynika zatem jasno, iż ustalona ilość środka odurzającego - zarówno w ujęciu netto, jak i brutto - stanowiąca przedmiot występku przypisanego P. S. w punkcie 29, wystarczała do jednorazowego odurzenia. Z kolei fakt, że zbliżona była do minimalnego dla osiągnięcia wskazanego efektu progu, wystarczając jednak na co najmniej 3 krotne użycie, została uwzględniona przez Sąd meriti zarówno przy ocenie prawnej analizowanego występku uznanego za wypadek mniejszej wagi, jak i

wymierzonej karze, a co miało swoje racjonalne uzasadnienie w realiach poddanej osądowi sprawy	
Wniosek	
o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich czynów opisanych w punktach 29 wyroku (pkt. XX części wstępnej wyroku), względnie zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary łagodniejszej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
zarzuty odwoławcze nie zasługują na uwzględnienie, zaś wobec nie stwierdzenia w wyniku kontroli odwoławczej zaistnienia okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu, brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku czy to w zakresie oceny prawnej przypisanego P. S. w punkcie 29 występku, czy też wymierzonej za ten czyn sankcji. Uwzględniając dyrektywy sądowego wymiaru kary oraz okoliczności charakteryzujące stopień społecznej szkodliwości przestępstw opisanych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, na które Sąd a quo zasadnie zwrócił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku uwagę, nie sposób uznać, aby wymierzona sankcja 2 miesięcy pozbawienia była surowa, nie mówiąc o jej rażącej surowości, uwzględniając chociażby uprzednią karalność P. S., w tym za przestępstw podobne, co było istotną okolicznością go obciążającą świadczącą o stopniu jego demoralizacji, ale także względy na	

<p>społeczne oddziaływanie kary, co w realiach analizowanego przypadku ma szczególnie istotne znaczenie</p>		
<p>3.11.</p>	<p><u>zarzuty objęte apelacją obrońcy oskarżonego P. S. dotyczące pkt 32 wyroku (tj. pkt XXII i XXIII części wstępnej wyroku – pkt XXXV i XXXVI aktu oskarżenia):</u></p> <p>1) rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przeprowadzenie oceny w sposób niewszechstronny, polegające na:</p> <p>a) wydaniu wyroku skazującego co do czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku wyłącznie w oparciu o zeznania świadka J. S. (2), które były całkowicie niewiarygodne i niekonsekwentne, a także poprzez przyjęcie, iż oskarżony ułatwił J. (1) użycie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1 g, podczas gdy brak było dowodów co faktycznie (o ile w ogóle) przekazał oskarżony J.S. (1), ani jaka ilość środka faktycznie znajdowała się w przekazanym rzekomo opakowaniu,</p> <p>b) wydanie wyroku skazującego co do czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku:</p> <ul style="list-style-type: none"> • pomimo braku innych dowodów wskazujących na to jaką (o ile w ogóle) substancję oskarżony S. sprzedał B. P. i w jakiej ilości, • poprzez brak wskazania jako faktu udowodnionego, w jakim okresie doszło do popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

co miało wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do skazania oskarżonego, podczas gdy prawidłowo przeprowadzone postępowanie powinno prowadzić do jego uniewinnienia,

2) rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 391 § 1k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. wyłącznie w oparciu świadka B. P. z postępowania przygotowawczego, który nie został przesłuchany przed sądem, pomimo, że fakt jego pobytu za granicą został ustalony wyłącznie na podstawie pisemnego oświadczenia jego matki, a stanowił kluczowy dowód z punktu widzenia czynu opisanego w pkt XXIII części wstępnej wyroku, co miało wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do skazania oskarżonego, podczas gdy prawidłowo przeprowadzone postępowanie powinno prowadzić do jego uniewinnienia,

3) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegające na przyjęciu, iż:

- (co do czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku) oskarżony ułatwił J. S. (1) użycie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 1 g, podczas gdy zebrany materiał dowodowy wskazywał, że nie da się ustalić czy faktycznie P. S. przekazał J. S. (1) ziele konopi, a jeżeli nawet tak – w jakiej substancja ta była ilości,
- (co do czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku) oskarżony sprzedał B. P. łącznie 3 g marihuany za kwotę 90 zł, podczas gdy w sprawie nie dało się ustalić jaką

	<p>substancję i w jakiej ilości P.S. miałby sprzedać B. P.,</p> <p>co miało wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do skazania oskarżonego, podczas gdy prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne powinny prowadzić do jego uniewinnienia,</p> <p>4) rażąco niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, podczas, gdy nawet zakładając, iż oskarżony dopuścił się zarzuczanych czynów, miały one charakter mniejszej wagi, przekazana ilość środków odurzających była niewielka, były to konopie, a nie środki o poważniejszym działaniu dla organizmu, a uzyskane środki stanowi nieznaczną kwotę, co łącznie powinno wpływać na uznanie, iż społeczna szkodliwość czynu nie była znaczna i tym samym prowadzić do orzeczenia kary łagodniejszej lub łagodniejszego rodzaju</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • jako, że apelujący posługuje się tożsamą argumentacją na uzasadnienie zarzutów szeregowanych na różnych podstawach odwoławczych (z art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.), Sąd Apelacyjny zdecydował o ich łącznym rozpoznaniu, przypominając zarazem, iż wytknięte w apelacji błędy w ustaleniach faktycznych traktować należy jako konsekwencje jednocześnie zarzuczonych naruszeń przepisów prawa procesowego i ich wpływu na treść 		

zaskarżonego wyroku, sąd nie powinny one mieć samodzielnego charakteru,

- przechodząc do meritum stwierdzić należy, iż uznając oskarżonego za winnego przestępstwa opisanego w punkcie XXII z tą zmianą, że uznanego za wypadek mniejszej wagi tj. z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., Sąd I instancji bazował na wytypowanych zeznania J. S. (1) i częściowo wyjaśnieniach P. S.. Sąd Okręgowy spośród odmiennych częściowo wersji zdarzeń związanych z warunkami wymiany handlowej z oskarżonym musiał wyselekcjonować te zeznania świadka, które odpowiadały prawdzie i tak też uczynił, nie dopuszczając się sugerowanych przez skarżącego obrońcę błędów w ocenie dowodów. Zeznania J. S. (1) ocenione zostały jako wiarygodne w zakresie, w jakim w toku śledztwa stanowczo i konsekwentnie potwierdził otrzymanie od oskarżonego marihuany, za co ten zainkasował ustaloną zapłatę w imieniu K. M.. W świetle zeznań J. S. (1) z rozprawy oczywiste także jest, iż nie podał on żadnych racjonalnych powodów, dla których tylko w jednym fragmencie poprzednich relacji procesowych miałyby się mylić, podczas gdy pozostałe podtrzymał jako prawdziwe. Przypomnieć także należy, iż częściowo depozycje tego świadka znalazły oparcie w wyjaśnieniach P. S.. W tej

sytuacji zarzuty dowolności tych ocen, jak też mające w konsekwencji takimi być odtworzone w sprawie fakty, nie były przekonywające, a tym samym nie mogły osiągnąć założonego celu, bo też poza polemicznymi wypowiedziami w apelacji nie podano innych argumentów mogących do takiego skutku, jak podważenie ocen Sądu meriti prowadzić, a przypomnieć trzeba, że wymagałoby to wykazania ich sprzeczności z logicznym rozumowaniem, doświadczeniem życiowym, czy wreszcie wskazaniem wiedzy, czego nie dopełniono. Stąd wytknięcie przez skarżącego, że weryfikacja wymienionych dowodów odbyła się wbrew regułom wynikającym z art. 7 k.p.k., jawi się jako bezpodstawne, podobnie jak i to, że Sąd meriti obraził art. 410 k.p.k., bądź art. 5 § 2 k.p.k., czego w żaden sposób także w apelacji nie wyjaśniono. Oczywiście jest, że supozycja, iż materiał dowodowy wskazywał, że nie da się ustalić czy faktycznie P. S. wiedział co przekazuje J. S. (1), czy faktycznie były to ziela konopi oraz w jakiej ilości, są absolutnie nietrafione na kanwie wymienionych dowodów obciążających, w tym wyjaśnień samego oskarżonego. Przypomnieć zarazem należy, iż nie stanowi naruszenia reguły in dubio pro reo przyjęcie za ośnowę odtworzonych faktów jednego z przeciwstawnych dowodów, bo odbywa się to w ramach uprawnienia sądu do swobodnej ich oceny chronionej art. 7 k.p.k., podczas gdy naruszenie reguły z

art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy sytuacji, w której zachodzą luki, których usunięcie na podstawie dostępnych dowodów nie jest możliwe i co najistotniejsze muszą one zostać stwierdzone przez sąd, nie zaś stronę, a z taką sytuacją nie mamy do czynienia w sprawie niniejszej,

- w odniesieniu do przestępstwa, za które P. S. został skazany w punkcie 32, a opisanego w punkcie XXIII wyroku, ze zmianą polegającą na wyeliminowaniu z jego opisu zbycia B. P. substancji psychotropowej w postaci α -PVP w ilości nie mniejszej niż 25 grama za łączną kwotę nie mniejszą niż 1250 zł, jak też ustaleniu okresu kryminalnego działania oskarżonego na czas od początku marca 2015 r. do 20 października 2015 r., oraz przyjęciu, że stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., Sąd meriti bazował na zeznaniach B. P. - tom VI k. 1182 - 1183, ocenionych za wiarygodne. Nie sposób zatem zgodzić się z obrońcą, jakoby brak było dowodów wskazujących na rodzaj, czy ilość substancji, którą oskarżony S. sprzedał B. P., skoro Sąd I instancji wymienił dowody, na których oparł ustalenia faktyczne. Skarżący pomija przy tym, że właśnie w oparciu o depozycje świadka Sąd meriti skorygował i to w istotnym stopniu prawidłowość oskarżenia, eliminując z zakresu przypisanego czynu najbardziej obciążające oskarżonego dane, tj. udzielenie

świadkowi także substancji psychotropowej w postaci α -PVP w ilości nie mniejszej niż 25 grama za łączną kwotę nie mniejszą niż 1250 zł, a to dlatego, że na podstawie zeznań B. P. nie sposób było stwierdzić czy sprzedaż ustalonych substancji nie miała miejsca przed lipcem 2015 r. Z powyższego wynika jasno, że nie doszło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego, w sytuacji gdy brak możliwości bezpośredniego przesłuchania świadka na rozprawie spowodował, iż Sąd I instancji bazował na jego depozycjach ze śledztwa, a co prowadziło także do takiego skutku, że nie uzupełniono =tych danych, które mogły okazać się dla oskarżonego obciążające,

- niezrozumiały jest przy tym zarzut „braku wskazania jako faktu udowodnionego w jakim okresie doszło do popełnienia zarzucanego czynu”,
- nie ulega kwestii, iż odczytanie na rozprawie protokołu przesłuchania świadka ze śledztwa miało swoje umocowanie w art. 391 § 1 k.p.k., jako że świadek przebywał za granicą (w Norwegii), co ustalono na podstawie pewnych danych pochodzących od jego matki, która potwierdziła jedynie informację wynikającą z protokołu przesłuchania świadka z dnia 29 marca 2016 r., w czasie którego B. P. wskazał, że 20 października 2015 r. (w dacie swoich urodzin) wyjechał z kraju. Założenie zatem, że przekazała

ona sądowi fałszywe informacje nie znajduje uzasadnienia w realiach sprawy niniejszej, a stąd nie było potrzeby dalszej ich weryfikacji. Należy także zwrócić uwagę, że nawet w razie przeprowadzenia w miejscu zamieszkania świadka wywiadu policyjnego, informacje te musiałyby pochodzić od tej samej osoby, skoro świadek zamieszkiwał przed wyjazdem z matką, mającą aktualne dane na temat miejsca pobytu syna. Ich prawdziwość potwierdza także fakt nie odbierania przez świadka korespondencji kierowanej na wskazany adres,

- nie jest zatem słuszny zarzut obrazy typowanych przepisów, bo decyzja sądu o odczytaniu protokołu przesłuchania świadka ze śledztwa znajdowała swoje faktyczne i prawne umocowanie, podczas gdy wniosek skarżącego, aby całkowicie pominąć ten dowód, nie ma żadnego oparcia w obowiązujących przepisach, ani też ustalonych w sprawie faktach, zaznaczając przy tym, iż nie posiadanie przez oskarżonego obrońcy w toku śledztwa nie miało dla zastosowania normy z art. 391 § 1 k.p.k. żadnego znaczenia,
- reasumując, ani zarzucona obraza wyszczególnionych przepisów postępowania, ani też wytknięte błędy w ustaleniach faktycznych, nie zyskały potwierdzenia w toku kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku,
- akceptacji Sądu Apelacyjnego nie zyskał także zarzut

rażącej niewspółmierności kary wymierzonej P. S. w punkcie 32 wyroku za przypisany ciąg przestępstw, bo było dokładnie odwrotnie, aniżeli suponuje to obrońca, gdyż zarówno rodzaj środków stanowiących przedmiot tych przestępstw, jak i ich ilości zostały przez Sąd meriti uwzględnione nie tylko przy subsumcji ustalonych faktów pod przyjęty za podstawę skazania przepis, a co skutkowało uznaniem ich za wypadki mniejszej wagi, zagrożone karami łagodniejszymi. Argumentacja, jaką posłużył się Sąd meriti na uzasadnienie rozstrzygnięć penalnych objętych orzeczeniem z punktu 32 zaskarżonego wyroku jest racjonalna, a wymierzone kary (pozbawienia wolności i grzywny) nie mogą zostać uznane za surowe, nie mówiąc o ich rażącej surowości. Uwzględniając dyrektywy sądowego wymiaru kary oraz okoliczności charakteryzujące stopień społecznej szkodliwości przestępstw opisanych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, na które Sąd a quo zasadnie zwrócił uwagę, nie sposób uznać, aby wymierzone za te czyny kary pozbawienia wolności i grzywny były niewspółmierne, uwzględniając przy tym, że P. S. był już karany sądownie, w tym za przestępstwa podobne, co było istotną okolicznością go obciążającą. Nie jest też trafne twierdzenie apelującego, jakoby stopień społecznej szkodliwości tych występków miał zależeć od dochodowości transakcji narkotykowych będących ich przedmiotem, a który miał

<p>dawać oskarżonemu „jedynie” 120,- zł, bo okoliczność tego rodzaju nie może mieć łagodzącego wpływu na zapadłe względem oskarżonego rozstrzygnięcia penalne</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich czynów opisanych w punkcie 32 wyroku (pkt. XXII i XXIII części wstępnej wyroku), względnie zmianę wyroku poprzez orzeczenie kar łagodniejszych lub łagodniejszego rodzaju</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zarzuty odwoławcze zawarte w apelacji obrońcy nie zasługują na uwzględnienie, zaś wobec nie stwierdzenia w wyniku kontroli odwoławczej zaistnienia okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu, brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku czy to w zakresie oceny prawnej przypisanych P. S. w punkcie 32 ciągu przestępstw, czy też wymierzonych za te czyny sankcji</p>		
<p>3.14.</p>	<p><u>zarzuty objęte apelacją obrońcy oskarżonego P. S. dotyczące pkt 34 wyroku (tj. pkt XXIV części wstępnej wyroku – pkt XXXVII aktu oskarżenia):</u></p> <p>1. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

oraz dokonaniu oceny dowodów w sposób newszechstronny i wybiórczy poprzez:

- ustalenie, iż w okresie od 1 do 6 lipca 2015 r. udzielił M. K. substancji alfa- PVP, podczas gdy z zeznań świadka (t. XII k. 227) wynikało co najwyżej, iż otrzymał od P. S. ww. substancję w okresie zatrudnienia w cukierni (...) w K., tj. w okresie od kwietnia do lipca 2015 r., a co za tym idzie nie wynikało z tego, że wymiana odbywała się codziennie akurat przez 6 dni lipca 2015 r. oraz w podanej ilości 4x0,5 g, a także czy w tych dniach świadek otrzymał ww. środek od P. S. czy K. M. (t. XVIII k. 3484-6), co powadzi do wniosku, że transakcje mogły być prowadzone wyłącznie przed 1.07.2015 r., kiedy to alfa-PVP nie znajdowała się jeszcze na liście substancji psychotropowych, stanowiących załącznik do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
- przyjęciu, iż P. S. realnie osiągnął z powyższego czynu korzyść majątkową, pomimo że w sprawie nie zostało ustalone, jaką ilość rzekomych bułek przekazał oskarżonemu M. K. oraz w jakim okresie, a w szczególności czy miało to miejsce w okresie 1-6 lipca 2015 r.,
- przyjęciu, iż P. S. sprzedał M. K. za bułki substancję alfa-PVP, pomimo, że w sprawie nie przeprowadzono żadnego dowodu jakiego rodzaju substancję dokładnie (rzekomo) przekazał ww.

świadkowi oskarżony w ww. okresie,

- a tym samym niedające się usunąć wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego, co miało wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do wydania wyroku skazującego, podczas gdy prawidłowo przeprowadzone postępowanie powinno prowadzić do jego uniewinnienia,

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegające na przyjęciu, iż w okresie 1-6 lipca 2015 r. oskarżony udzielił M. K. substancji alfa-PVP w podanej ilości 0,5 g x4, podczas gdy w oparciu o zebrany materiał dowodowy nie dało się stwierdzić, iż P. S. w podanych dniach w ogóle przekazywał świadkowi jakikolwiek środek psychotropowy, a jeżeli nawet jaki to był środek i w jakiej ilości, co miało wpływ na treść wyroku, gdyż doprowadziło do wydania wyroku skazującego, podczas gdy prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne powinny prowadzić do jego uniewinnienia,

3. rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu kary bezwzględnego pozbawienia wolności pomimo, że czyn (jeżeli w ogóle do niego doszło) trwał krótko, ilość substancji była niewielka, czyn został popełniony w ciągu pierwszych dni obowiązywania zmienionych przepisów prawa, penalizujących tego rodzaju działanie, nie ustalono jaką korzyść majątkową uzyskał oskarżony w wyniku przestępstwa

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<ul style="list-style-type: none"> • apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie sugerując nie dość skrupulatną lekturę treści zeznań świadka M. K. ze śledztwa, w których wyraźnie stwierdził, że w okresie swojej pracy w piekarni, do baru gdzie dokonywał opisywanych transakcji chodził codziennie, tj. od poniedziałku do piątku i otrzymywał 0,5 grama kryształu, który zażywał w drodze powrotnej do domu, za co rozliczał się przekazując zabrane z tej piekarni 10-15 drożdżówek, a zatem nie mógł się mylić, że dotyczyło to właśnie wskazanego czasokresu. Jak z powyższego wynika wersja przyjęta przez Sąd I instancji została ustalona właściwie, znajdując oparcie w dowodach uznanych za miarodajne, a zarazem uwzględnia regulacje prawne, jakie na przestrzeni analizowanego okresu zmieniały się w sposób istotny dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, • nie nasuwają także zastrzeżeń Sądu ad quem poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia w zakresie determinantów mających wpływ na wysokość orzeczonej oskarżonemu za ten czyn kary, a wśród których nie tylko ilość środka musiała się znaleźć, co pozbawia siły rażenia oferowanej w apelacji kontrargumentacji, zmierzającej do złagodzenia oskarżonemu sankcji również dlatego, że nie ustalono	

<p>dokładnej wysokości osiągniętej przez niego korzyści majątkowej, a co z kolei w realiach analizowanego przypadku nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięć penalnych, jakie wobec P. S. zapadły</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich czynów opisanych w punkcie 34 wyroku (pkt. XXIV części wstępnej wyroku), względnie zmianę wyroku poprzez orzeczenie kar łagodniejszych lub łagodniejszego rodzaju</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zarzuty odwoławcze zawarte w apelacji obrońcy nie zasługują na uwzględnienie, zaś wobec nie stwierdzenia w wyniku kontroli odwoławczej zaistnienia okoliczności, które należałoby uwzględnić z urzędu, brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku czy to w zakresie oceny prawnej przypisanego oskarżonemu P. S. w punkcie 34 przestępstwa, czy też wymierzonej za ten czyn sankcji</p>		
<p>3.15.</p>	<p><u>zarzut objęty apelacją obrońcy oskarżonego P. S. dotyczący:</u> naruszenia prawa materialnego, tj. niezastosowania art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez niezastosowanie ciągu przestępstw, łącznie do czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>opisanych w punktach XII, XIII i XIV (co potraktowano jak oczywistą omyłkę uznając, iż zarzut ten dotyczy czynów opisanych w punktach XXII - XXIV) części wstępnej wyroku</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • zacząć trzeba od przypomnienia, iż oskarżony S. został skazany: <ul style="list-style-type: none"> - w punkcie 32 –za ciąg przestępstw opisanych w punktach XXII i XXIII części wstępnej wyroku wyczerpujących znamiona występków z art. 59 ust. 3 ust. o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem zagrożonych karą grzywny, karą ograniczenia wolności i pozbawienia wolności do 2 lat, - w punkcie 34 –za przestępstwo z art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy - zagrożonego karą pozbawienia wolności od 1 roku do 10 lat, <p>a zatem w każdym z tych orzeczeń inne przepisy stanowiły podstawę wymiaru oskarżonemu kar,</p> <ul style="list-style-type: none"> • w tej sytuacji omawiany zarzut jest oczywiście niezasadny, bo jedną z przesłanek warunkujących istnienie ciągu przestępstw jest tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary każdego ze zbiegających się przestępstw, a w razie niespełnienia tegoż warunku zastosowanie art. 91 § 1 k.k. jest niedopuszczalne. Ze względu na brak tożsamości przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary jest zatem niemożliwe łączenie w jeden 		

ciąg przestępstw przypadków, gdy jedno zachowanie wyczerpuje znamiona typu podstawowego, inne zaś typu kwalifikowanego lub uprzywilejowanego		
Wniosek		
o skorygowanie zaskarżonego rozstrzygnięcia w kierunku postulowanym w zarzucie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wniosek niedopuszczalny z powodów omówionych w sekcji poprzedniej		
3.17.	<u>zarzut objęty apelacją obrońcy oskarżonego P. S. dotyczący:</u> pkt. 36 wyroku tj. naruszenia art. 85 k.k. i art. 85a k.k. i rażącej niewspółmierności kary łącznej z uwagi na niezastosowanie zasady absorpcji pomimo, że pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy, a kara łączna w wysokości najwyższej z wymienionych kar jednostkowych była wystarczającą oceną zachowania się sprawcy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy w sposób racjonalny wyjaśnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku względny jakimi kierował się wymierzając		

<p>oskarżonemu S. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny po 10 zł, nie zapominając o takich determinantach, jak bliskość czasowa i rodzajowa przestępstw, co znalazło odzwierciedlenie w zaskarżonych rozstrzygnięciach penalnych. Przypomnieć należy, iż karę łączną ukształtowano na zasadzie asperacji, zbliżonej do postulowanej przez skarżącego absorpcji. Ta ostatnia zasada nie mogła mieć zastosowania, bo sprzeciwiała się temu nade wszystko względy wychowawcze i cele zapobiegawcze kary. Przypomnieć można, że kara łączna pozbawienia wolności oscylowała w analizowanym przypadku w granicach od 10 miesięcy do 1 roku i 4 miesięcy, stąd ta wymierzona przekracza dolny próg zaledwie o 2 miesiące, zaś kara łączna grzywny – możliwa do orzeczenia w granicach od 100 do 200 stawek dziennych - wynosi 120 stawek, a zatem znacznie poniżej średniego jej wymiaru</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek niezasadny z powodów omówionych w sekcji poprzedniej</p>		
<p>3.18.</p>	<p><u>zarzut objęty apelacją obrońcy oskarżonego P. S. dotyczący:</u></p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>pkt 39 wyroku, tj. naruszenia prawa procesowego, tj. art. 4 ust. 2 pkt. 1 i 4, § 18 ust. 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu poprzez zasądzenie kosztów obrony wyłącznie według stawki minimalnej, podczas gdy ze względu na długotrwałość i skomplikowany charakter sprawy, zachodziły podstawy do jej podwyższenia do wysokości 150 % tej stawki, a także poprzez błędne wyliczenie opłaty, nawet przy przyjęciu stawek minimalnych</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • argumenty przywołane przez obrońcę nie przekonują. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że choć sprawa niniejsza niewątpliwie jest złożona przedmiotowo i podmiotowo, to jednak nie występują w niej elementy mogące wskazywać na szczególnie stopień skomplikowania rozpatrywanej w niej materii faktycznej, czy też prawnej, a co wymagałoby od obrońcy ponadstandardowego nakładu pracy w realizację obowiązku obrony oskarżonego P. S., • z kolei, długotrwałość procesu została obrońcy zrekompensowana przyznaniem wynagrodzeniem obejmującym 20 – to procentowy dodatek za 		

<p>udział w każdym (za wyjątkiem pierwszego) terminie rozprawy,</p> <ul style="list-style-type: none"> nie można także zgodzić się z apelującym odnośnie błędnego wyliczenia należnego wynagrodzenia, bo obejmuje ono wszystkie niezbędne składniki. Złożyły się na nie koszty obrony oskarżonego przed Sądem Okręgowym (600,- zł), suma 2400,- zł z tytułu 20 % dodatku za 20 (z 21) kolejnych terminów rozpraw (za wyjątkiem pierwszego za który dodatkowa rekompensata nie przysługuje). Łącznie dawało to kwotę 3000 zł, podwyższoną o stawkę podatku VAT, a zatem sumując 3690,- zł i takie też wynagrodzenie obrońcy przyznano. Obejmuje ono koszty zastępstwa procesowego w toku całego postępowania pierwszoinstancyjnego, a zatem także udział obrońcy w przeprowadzanych w tym stadium czynnościach dowodowych, które nie podlegają odrębnemu wynagradzaniu o ile obrońca nie został wyznaczony wyłącznie do udziału w nich, z czym w rozpatrywanym przypadku nie mamy do czynienia 		
Wniosek		
zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 39 i przyznanie obrońcy z urzędu kosztów w wysokości 150 % stawki minimalnej, wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wniosek niezasadny z powodów omówionych w sekcji poprzedniej		
3.19.	<p><u>Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. S. – na jego niekorzyść, stawiając zarzut:</u></p> <p>1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że zachowanie oskarżonego P. S. w punkcie 31 wyroku, polegające na udzieleniu nieustalonej substancji M. Ł. nie wyczerpuje znamion czynu z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w efekcie uniewinnienie oskarżonego od jego popełnienia, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów, a w szczególności wyjaśnień M. Ł. w toku postępowania przygotowawczego, w której wskazuje, że przez rok kupował narkotyki od oskarżonego prowadzi do odmiennego wniosku i uznania, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanego mu przestępstw</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<ul style="list-style-type: none"> • przypomnieć należy, iż w punkcie 31 wyroku uniewinniono oskarżonego P. S. od popełnienia czynu opisanego w punkcie XXI jego części 		

wstępnej, a polegającego na tym, że „w nieustalonym czasie między lipcem a 02 kwietnia 2016 roku w P. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, kilkukrotnie udzielił, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej M. Ł., substancję odurzającą α -PVP (α -pirolidynoalerofenon, α -pirolidynopentiofenon o nieustalonej wadze, tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.”. Wydanie takiego rozstrzygnięcia motywowane było uznaniem przez Sąd meriti, że fakty leżące u podstaw tego zarzutu nie zostały udowodnione opierając się na przeciwnym ich zaistnieniu zeznaniach M. Ł. (tom XVIII k. 3514 - 3515, tom VII k. 1250 - 1255, 1267 - 1270). W toku śledztwa M. Ł. przesłuchany został w dniu 1 kwietnia 2016 r. i nie dostarczył wówczas obciążających P. S. informacji, pozwalających na przypisanie mu zarzuconego przestępstwa. Z kolei, przesłuchanie M. Ł. z dnia 2 kwietnia 2016 r. poprzedza uwaga odnotowana w protokole o treści „w tym miejscu podejrzanego pouczone o treści art. 60 § 3 i 4 k.k. podejrzany oświadcza, że chce złożyć wyjaśnienia odnośnie (...). Nie wiem jak on ma na imię. Nie pamiętam ile i gdzie od niego kupowałem. Zarządzono przerwę celem skonsultowania się obrońcy z podejrzanym. Po przerwie podejrzany poprosił prokuratora o poinformowanie

go o ustawowym zagrożeniu zarzucanych mu przestępstw. Podejrzanego poinformowano o zagrożeniu karami” (k. 1269 v.)” Powyższe symptomatyczne stwierdzenie nakazywało zachowanie szczególnej ostrożności w procesowej weryfikacji depozycji wymienionego, a czemu Sąd meriti sprostował, słusznie uznając, iż zeznania świadka tej treści nie wystarczą do przypisania P. S. przestępstwa objętego oskarżeniem. Brak w nich bowiem jednoznacznych, a raczej jakichkolwiek danych wskazujących w niewątpliwy sposób na to jakie środki miałyby być przedmiotem tych bliżej nie opisanych transakcji, gdzie do nich dochodziło, ale nade wszystko kiedy, bo nic nie wskazuje na to, aby M. Ł. mówił o zdarzeniach, które finalnie objęto zarzutem z punktu XXI części wstępnej wyroku. Co więcej, z relacji wymienionego świadka ze śledztwa wynika wyraźnie, że nie darzył oskarżonego S. szczególną sympatią, a wręcz był do niego wrogo nastawiony z powodów nierozliczonych zobowiązań, stąd niewątpliwie nie miał powodów do ukrywania faktów dlań niekorzystnych, a których nie opisał wówczas w sposób uzasadniający postawienie oskarżonemu omawianego zarzutu, czego jednak nie dostrzegł oskarżyciel publiczny. Sytuacji, o jakiej mowa nie zmieniło także przesłuchanie M. Ł. na rozprawie (k. 3514 v. – 3515), gdzie na precyzyjne pytania o przedmiot i czas referowanych w śledztwie zdarzeń stwierdził jedynie, że kupował od oskarżonego takie

narkotyki, co w sklepach z dopalaczami, ich postaci nie pamięta, trwało to przez rok, około 4 – 5 lat temu, a przypomnieć trzeba, że przesłuchany został w dniu 27 października 2017 r. Na podstawie tej treści zeznań również nie sposób przypisać P. S. sprzedaży M. Ł. w okresie między lipcem a 02 kwietnia 2016 roku substancji odurzającej α -PVP, pamiętając także, oskarżony nie przyznał się do tego zarzutu,

- w tym kontekście nie dopatrywał się Sąd Apelacyjny dowolności w ocenie dowodów w postaci relacji procesowych M. Ł. i P. S.. Oczywiście także jest, że w świetle referowanych deponycji M. Ł. można by jedynie snuć domysły na temat przedmiotu, czasu i miejsca opisywanych mgliście transakcji, a opieranie wyroku skazującego na domniemaniach i to czynionych na niekorzyść oskarżonego jest w polskim systemie prawnym niedopuszczalne. Weryfikacja procesowa deponycji świadka została zatem przeprowadzona przez Sąd meriti w sposób ostrożny i racjonalny, a skoro tak to nie można zgodzić się z apelującym, że była dowolna. Należy także wskazać, że prokurator podejmuje w apelacji jedynie polemikę, nie wykazując zarazem poczynienia przez Sąd I instancji ocen w sprzeczności z doświadczeniem życiowym, wskazaniem wiedzy, czy zasadami logicznego rozumowania. Ogranicza się zaś do żądania, aby cytowane deponycje M. Ł. ocenić jako świadczące o sprawstwie

oskarżonego i to głównie dlatego, że w inkryminowanym czasie miał on dysponować substancją psychotropową α -PVP, o czym świadczyć ma skazanie z punktu 34 wyroku, a co z oczywistych względów nie jest wystarczające do podzielenia stanowiska apelującego. Przepisanie bowiem oskarżonemu przestępstwa polegającego na udzieleniu w okresie od 1 do 6 lipca 2015 r. M. K. 2 gram α -PVP nie stanowi dowodu na to, że tożsamej substancji dostarczył także M. Ł.,

- w tym stanie rzeczy zaskarżone orzeczenie o uniewinnieniu oskarżonego od wymienionego zarzutu nie nasuwa zastrzeżeń instancji odwoławczej i to pomimo zdawkowości przedstawionej w pisemnych motywach wyroku argumentacji. Oddaje ona bowiem wyraz rzeczywistemu powodowi, jaki do tego rodzaju rozstrzygnięcia musiał prowadzić, skoro jedynym obciążającym oskarżonego dowodem były zeznania M.Ł., których ogólnikowość i niejednoznaczność jest ewidentna i nie zostały one także doprecyzowane na rozprawie w kierunku, pozwalającym Sądowi meriti dochować obowiązku określoności przypisywanego sprawcy przestępstwa, a co za tym idzie dowód ten nie wystarczał do skazania oskarżonego S. za objęty zarzutem występki

Wniosek

<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt 31 i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wobec nie stwierdzenia przez Sąd odwoławczy zaistnienia podstaw przewidzianych w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. w postaci zaistnienia sytuacji, o której mowa w art. 454 k.p.k. lub konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, uchylenie wyroku w zaskarżonej przez prokuratora części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania było niedopuszczalne</p>		
<p>3.20.</p>	<p><u>Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. S. – na ich niekorzyść, stawiając zarzut:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że zachowanie oskarżonego P. S. w pkt 26 wyroku, polegające na udziale w obrocie substancją psychotropową a-PVP zbytą B. W. nie wyczerpuje znamion czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w efekcie uniewinnienie oskarżonego od jego popełnienia, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów, a w szczególności prawidłowa ocena zeznań B. W. w toku postępowania przygotowawczego, w której wskazuje ona, iż kupowała 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>15 gram a-PVP od oskarżonego prowadzi do odmiennego wniosku i uznania, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanego przestępstwa</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • w punkcie 35 wyroku (w apelacji błędnie podano, iż rozstrzygnięcie to znalazło się w punkcie 26 wyroku) uniewinniono oskarżonego P. S. od czynu opisanego w punkcie XXV części wstępnej wyroku, a polegającego na tym, że „w listopadzie i grudniu 2015 roku w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie substancją odurzającą, w ten sposób, że trzykrotnie przekazał odpłatnie B. W. substancję α-PVP o łącznej wadze 15 gram za kwotę 300 zł - co stanowi znaczną ilość wiedząc, że wymieniona przekaze ten środek odpłatnie innej osobie, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.”. Sąd Okręgowy umotywował to orzeczenie brakiem dowodów obciążających oskarżonego oraz uznaniem, że takiej jednoznacznej wymowy nie zeznania B. W.. Sąd I instancji oceniając depozycje tegoż świadka wskazał, iż „Pomimo, że świadek ten na rozprawie nie podtrzymał zeznań złożonych w postępowaniu 		

przygotowawczym Sąd te ostatnie zeznania uznał za wiarygodne. W żaden sposób nie mogą one stanowić jednak podstawy do ustalenia, że oskarżony P. S. przekazał jej odpłatnie substancję α -PVP (α -pirolidynoalerofenon, α -pirolidynopentiofenon) o łącznej wadze 15 gram za kwotę 300 zł”, bo w ich świetle „Nie wiadomo w istocie co oskarżony P. S. sprzedawał B. W.”, a swoje stanowisko w tym aspekcie sprawy szczegółowo w uzasadnieniu uargumentował. W tym stanie rzeczy jako nieuprawniona jawi się supozycja zawarta w omawianej apelacji, że Sąd I instancji dowolnie postąpił odrzucając zeznania świadka złożone w śledztwie, a przyjął jako wiarygodne te z rozprawy, bo było dokładnie odwrotnie, Sąd bowiem uznał za wiarygodne zeznania świadka złożone jako pierwsze w sprawie, ale uznał, że nie dawały one wystarczających podstaw do przypisania oskarżonemu zarzuczonego czynu dotyczącego zbycia substancji psychotropowej α -PVP, bo wynikało z nich wyraźnie, że świadek nie wiedział jakiego rodzaju były to środki, tym bardziej, iż nie była ich konsumentem, stąd nie potrafiła także określić ewentualnie wywoływanego przez nie efektu. Konieczne jest przy tym zwrócenie uwagi, iż w czasie przesłuchania w śledztwie podała ogólnikowo, iż kupowała od oskarżonego „futer”, a co już wtedy nie pozwalało na określenie przedmiotu tych transakcji, a już na pewno nie dawało

podstaw do twierdzenia, że była to wzmiankowana substancja psychotropowa α -PVP,

- co więcej, w czasie pierwszego z przesłuchań świadek W. podała personalia osoby, dla której nabywać miała te środki tj. M. I. na temat którego widziała tylko tyle, że pochodził z C. i przebywał za granicą. Przesłuchanie to miało miejsce 19 stycznia 2016 r. i od tego czasu - jak wykazuje analiza akt sprawy - prowadzący śledztwo nie podjął jakichkolwiek czynności zmierzających do zweryfikowania zeznań świadka, jedynego dowodu obciążającego oskarżonego co do tego czynu, mimo że na ich podstawie przedmiot tegoż przestępstwa już wówczas jawił się jako wątpliwy. Akt oskarżenia w sprawie niniejszej wniesiono do sądu we wrześniu 2016 r., w którym żadnych informacji odnośnie tej osoby także nie zamieszczono. Następnie świadek B. W. została przesłuchana przed Sądem Okręgowym i wtedy nie podtrzymała poprzednich zeznań zaprzeczając zarazem znajomości personaliów mężczyzny, od którego zakupywała owe środki tj. (...), poddając tym samym w wątpliwość czy był nim P. S., którego miała nie znać. Mimo tej treści zeznań oskarżyciel publiczny w dalszym ciągu nie wystąpił z jakąkolwiek inicjatywą dowodową celem ewentualnej weryfikacji danych płynących z zeznań świadka ze śledztwa, czego także nie czyni w wywiedzionym środku odwoławczym, podejmując jedynie luźną polemikę z

ustaleniami Sądu meriti. W tej sytuacji nie ma Sąd ad quem zastrzeżeń co do prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia, a w żadnym razie skutecznie nie zdołał ich podważyć, ani nawet nie starał się tego uczynić, autor apelacji,

- nie powinien także wzbudzać kontrowersji dodatkowy argument wykorzystany przez Sąd I instancji na uzasadnienie uniewinnienia oskarżonego od opisanego zarzutu nawiązujący do ceny rynkowej substancji nim objętej w owym czasie, a tę jaką świadek przekazywała S. zgodnie z wcześniejszą wersją. Czynione w owej kwestii przez apelującego prokuratora uwagi stanowią luźne dywagacje nie przystające do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych,
- nie sposób także uznać za wystarczający powód do skazania supozycji skarżącego o niewątpliwości dysponowania przez oskarżonego w objętym zarzutem okresie substancją psychotropową a-PVP, a czego szerzej nie uzasadniono, stąd trudno dociec z jakich danych owa pewność ma wynikać. Oczywiście także musi być, iż do skazania oskarżonego za omawiany występki nie wystarczy skazanie w punkcie 34 za przestępstwo polegające na tym, że w okresie od 1 do 6 lipca 2015 r. udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej M. K. co najmniej 2 gramy α -PVP, bo nie wynika stąd jeszcze, że po tej dacie dysponował tożsamymi substancjami, tym bardziej, że w zarzucie z punktu XXV mowa o zdarzeniu z końca

<p>2015 r., a zatem oddzielał te zachowania kilkumiesięczny interwał czasowy,</p> <ul style="list-style-type: none"> • w tym stanie rzeczy zaskarżone orzeczenie o uniewinnieniu oskarżonego nie nasuwa zastrzeżeń instancji odwoławczej, przy koniecznym zaznaczeniu, że pomimo zdawkowości przedstawionej w pisemnych motywach wyroku argumentacji, oddaje ona jednak wyraz rzeczywistemu powodowi, jaki do tego rodzaju rozstrzygnięcia prowadził, o czym była mowa powyżej, a mianowicie takiego, że jedynym obciążającym oskarżonego dowodem nie mogły być zeznania świadka B. W., bo były one ogólnikowe i nie pozwalały Sądowi meriti na dochowanie obowiązku określoności przypisanego sprawcy przestępstwa, a to co można było ustalić na ich podstawie nie wystarczało do skazania za objęty zarzutem występki 		
Wniosek		
o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt 36 (punkt 35 – uwaga własna SA) popełnionego przez S. i przekazanie w tej części sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
wobec nie stwierdzenia przez Sąd odwoławczy zaistnienia podstaw przewidzianych w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. w postaci zaistnienia		

<p>sytuacji, o której mowa w art. 454 k.p.k. lub konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, uchylenie wyroku w zaskarżonej przez prokuratora części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania było niedopuszczalne</p>		
<p>3.21.</p>	<p><u>Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego K. M. i P.S. – na ich niekorzyść, stawiając zarzut:</u></p> <p>obraży prawa materialnego poprzez błędne przyjęcie w pkt 26 i 36 orzeczenia za podstawę prawną wymiaru kary łącznej wobec oskarżonych K. M. i P. S. art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k., podczas, gdy w sytuacji skazania oskarżonych za popełnienie ciągu przestępstw i za inne przestępstwo podstawę prawną kary łącznej pozbawienia wolności winien stanowić przepis art. 91 § 2 k.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • przy omawianiu tak brzmiącego zarzutu odwoławczego w pierwszej kolejności wymaga rozstrzygnięcia kwestia dotycząca jego prawidłowego zaszeregowania, a zatem czy winno ono opierać się na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt. 1 k.p.k. (wymienionej w apelacji), czy też art. 438 pkt. 1 a k.p.k., co ma określone konsekwencje procesowe. Podstawa odwoławcza z art. 438 pkt. 1 k.p.k. odnosi się bowiem do obraży przepisów prawa materialnego dotyczących szeroko 		

rozumianej kwalifikacji prawnej czynu, natomiast jeżeli przepis części ogólnej Kodeksu karnego modyfikuje odpowiedzialność karną tylko w zakresie dotyczącym podstawy prawnej wymiaru kary, jak ma to miejsce w przypadku art. 91 § 2 k.k., to nie jest on związany z kwalifikacją prawną czynu, a więc jest to podstawa odwoławcza z art. 438 pkt. 1a k.p.k. Z kolei, zgodnie z dyspozycją tego ostatniego przepisu, popełnienie przez organ procesowy tego rodzaju błędu prowadzi do zmiany lub uchylecia orzeczenia tylko wówczas, gdy z powodu błędnej podstawy prawnej rozstrzygnięcie nie odpowiada prawu. Jeżeli zaś pozostałoby takie samo, to pomimo błędnej podstawy prawnej, nie podlega korekcie,

- z powyższego wynika konieczność uwzględnienia przy stawianiu tego rodzaju zarzutu dwóch elementów. Pierwszy to wskazanie przepisu prawa materialnego innego niż kwalifikacja prawna czynu, który został błędnie powołany jako podstawa rozstrzygnięcia. Drugi element to wskazanie, że z tego powodu sytuacja prawna oskarżonego mogłaby być inna, gdyby został prawidłowo zastosowany przepis prawa. Dopiero spełnienie tego warunku prowadzi do skuteczności zarzutu (zob. Dariusz Świecki, Komentarz aktualizowany do art.438 Kodeksu postępowania karnego, Lex),
- w realiach analizowanej sprawy nie ulega kwestii,

iż apelujący prokurator poza wytknięciem rzeczowego uchybienia nie podjął próby wykazania, jaki wpływ na treść kwestionowanych orzeczeń miało nie powołanie przez Sąd I instancji w podstawie prawnej wymiaru kar łącznych orzeczonych względem oskarżonych K. M. i P.S. przepisu art. 91 § 2 k.k., co nie pozwala Sądowi Apelacyjnemu na zweryfikowanie jego zasadności pod kątem słuszności motywów, dla których zarzut ten – wbrew dyspozycji cytowanego przepisu art. 438 pkt. 1a k.p.k. - został postawiony. Tak jak to już wyżej powiedziano stawiany zarzut odwoławczy nie wskazuje na żadne negatywne skutki braku zastosowania tegoż przepisu dla typowanych rozstrzygnięć, czego nie wyrażono także w części motywacyjnej rozważanego środka odwoławczego, gdzie poza wskazaniem, że spełnione zostały podstawy do jego zastosowania, nie pada żaden argument odnośnie konsekwencji typowanego uchybienia. Nie dostrzega tego rodzaju skutków także Sąd Apelacyjny, co powoduje, że nie miało to przeoczenie Sądu Okręgowego – nota bene przyznane w pisemnych motywach wyroku - wpływu na jego treść, a używając nie do końca trafnej nomenklatury, jaką posługuje się ustawodawca, orzeczenie to pomimo cytowanej obrazy prawa materialnego należy ocenić jako „odpowiadające prawu”

Wniosek	
o zmianę wyroku poprzez przyjęcie w punkcie 26 i 36 za podstawę prawną wymiaru kary łącznej przepisu art. 91 § 2 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
wniosek niezasadny z powodu nie ziszczenia się przesłanek warunkujących zreformowanie zaskarżonego orzeczenia w postulowanym kierunku, a o których stanowi przepis art. 438 pkt. 1a k.p.k.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.5. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
poddany kontroli instancyjnej wyrok jest prawidłowy, odpowiadając prawu w odniesieniu do wszystkich rozstrzygnięć w zakresie sprawstwa, winy, jak też orzeczeń penalnych zapadłych wobec oskarżonych J. Ł., K. M., A. K., P. S.	
1.6. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.7. *Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji*

6. *Koszty Procesu*

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt. 2,3 i 4	<ul style="list-style-type: none"> • na rzecz obrońców z urzędu oskarżonych P. S. i A. K. zasądzono od Skarbu Państwa wynagrodzenie z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonym przed Sądem Apelacyjnym, według stawek przepisanych, • oskarżonych P. S., A. K. i J. Ł. zwolniono od kosztów sądowych postępowania odwoławczego, albowiem są oni pozbawieni wolności, a stąd nie mają możliwości zarobkowania, a tym samym pokrycia należnych Skarbowi Państwa kosztów związanych z rozpoznaniem apelacji wywiedzionych w ich sprawie, • od oskarżonego K. M. - na mocy art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. - zasądzono na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego obejmujące opłatę adekwatną do rodzaju i rozmiaru orzeczonych kar, a nadto wydatki za ten etap procesu obejmujące ryczałt za doręczenia pism rozdzielony stosunkowo pomiędzy wszystkich oskarżonych, brak bowiem jakichkolwiek względów, aby zwolnić oskarżonego od ich ponoszenia w sytuacji, gdy posiada on możliwości do zarobkowania i uzyskania środków na pokrycie wygenerowanych w jego sprawie kosztów postępowania odwoławczego

7. *PODPIS*

SSA Karina Maksym SSA Robert Kirejew SSA Iwona Hyla

1.8. <i>Granice zaskarżenia</i>	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia z punktów 14, 17 i 38 zaskarżonego wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.9. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. Ł.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia z punktów 5, 6, 9 – 12, 38	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.10. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	rozstrzygnięcia z punktów 29, 32, 34, 36, 39 zaskarżonego wyroku		

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia z punktów 26, 36, 9, 31, 35 zaskarżonego wyroku	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana